

KEDVENC KÖNYVEM

Bodolay Géza rendező

A Szieszta, a Szegedi Nemzeti Színház és a Somogyi-könyvtár rovata

Fotó: SZEGEDma.hu

Ady összes verse

Vélhetőleg nem az összes. Németh G. Béla professzor úr az Egyetemen egyszer egészen váratlanul nekem támadt a Nyugat-szemináriumán: „persze, a Ti Adytok –”

Akkor, huszonegy évesen nem értettem: hogyan lehet három évtizeddel később is az apámmal vitatkoznia – rajtam keresztül. Együtt voltak Eötvös kollégisták valaha. Ma már értem.

Apám mesélte azt a történetet is, amint egy jó barátja, szintén kollégistaként az Ady kötetre csapott – még anno: „Ez a mi Bibliánk.”

Nekünk is az volt.

S innen jöhetnek az idézetek sora.

A klasszikusainkkal mindig az a fő gond, hogy az Iskola – még a legjobb is – nagyon ritkán közvetíti őket jól, s jókor.

Soha nem akartam színész lenni, mert meg sem kísértett a gondolat, hogy saját magamon kívül bárki más lehetnék – akár csak játékból is.

Ugyanakkor nagyon szerettem verset mondani.

Pontosabban: azokat a verseket, amelyekkel egyet gondoltam, s úgy éreztem: helyettem mondják el, helyettem perelik a Világot. A dráma-

irodalom is ezt teszi, s a rendező dolga nem más, mint úgy idézni meg őket, hogy ma is üssenek. Biztassanak.

Ady háromszavas verscímei óriási többségben ilyenek. Ha egy könyvet vihetek magammal valahova, rendszeresen ez van velem.

“Csak hazudni kéne, mennyi minden jönne Magyar eredménnyel, sikerrel özönbe. Már elhallgatni is milyen érdem volna, De vallani mindent: volt életem dolga.”

– írja a **Szerelem eposzából** (Töredékes bevezetője egy soha meg nem írandó s meg nem írható hőskölteménynek.).

Épp ily megirhatatlan egy Ady-ajánló, mert annyira személyesen saját ügy, mint a Szabadság és a Szerelem.

A minap egy kortárs drámaíró barátunk a Nyugatosokról írt remek egy-felvonásost, s hihetetlen örömmel vetették rá magukat a fiatal nyíregyházi színészek az Ady-versekre.

Alapélményem ez a rácsodálkozás.

Ahogy a szegedi fiatal katonatársaknak is az volt, amikor az akkor még kötelező állami ünnepen elmondtam: **Dal a Hazugság-házról**. Akkor mondtam Adyt utoljára közönség előtt, 28 évesen.

A hőkölés népe benne lesz a legújabb táncprodukción műsorfüzetében.

S akkor még nem szoltunk a zseniális és máig a lényegünkről szóló publicisztikáiról.

Olvassanak Adyt. Naponta. Ifjan tartja a szíveket.

B. ☺